

НЕВИДЉИВА РЕКА

Под жарким сунцем,
испод усијаног шахта од гвожђа,
тече хладна река.
Она јасно допире до мојих ушију.
На овом свету, сада само тече лажна река.
Права вода која је жива тече само у таму.
Зато немој да отвориш шахт.
Ону невидљиву реку, испод шахта,
назваћемо Lethe, реком заборав.
Куда ми идемо? У заборав, у заборав?
У забораву, у забораву, постајемо вода.
Као вода, уливамо се у уво краја времена.

У КОВАНИЦЕ

Постоји разлог зашто нису
једнаки облици златника и сребрњака,
и што су њихове ивице искрзане.
Куповина и продаја јесу искрзане.
Продавац и купац вреднују на различит начин.
Али ако нешто не продамо, нећемо доћи до хлеба.
Ако не купујемо не можемо живети.
Преносећи ову супротност кованицама,
пијаца је била пуна радости,
или се само претварала.

САДА

01.01.2012.

Језик се први распао.
Нисмо то приметили,
јер се распадао веома споро.
Приметили смо то тек када се свет срушио.
Тада смо тражили језик, којим бисмо
бар закрпили пукотине и рупе, али
језик није био у својој служби.
Онда, коначно смо сазнали:
свет је био изграђен од језика;
док се полако распадао језик,
и свет се распадао, нама невидљиво.

ОД ТАДА / ЉУБАВНИЦИ ЗА ВРЕМЕ НУКЛЕАРНЕ ЕНЕРГИЈЕ

ОД ТАДА

Тада се срушио зид који раздваја.
Од тог тренутка, свет је и овај и онај свет.
Озрачена сабласном светлошћу, овоземаљска храна
јесте храна смрти, испечена на оностраној ватри.
Седећи за бледим столом, док се гледамо,
ми, живи, онострани смо бледи људи.
Гледај кроз прозор застрт црном тканином. Улицом
иде огромно стадо оностраних гладних крава:
са уста се цеди бала.
Црни пси доњег света завијају показујући оштре зубе.
Не, у ствари није тако:
никада није било границе између овога и онога света.
Разделила их је само свест која не жели то да призна.
Наша свест, тај зид свести,
наједном је нестало.
Од тада, ми смо коначно људи онога света.
У овом свету који се зове онострани, чучимо у пољу где су развалине:
нећемо умрети, нити васкрснути.

УСПАВАНКА

Неко каже спавајући: „Спава ми се, много ми се спава.“

Кроз малаксалост, кроз сласт,
он сања сан у коме се много спава.

Да је поред њега мајка или љубавница, која га посматра,
свакако би му шапутала:

„Спавај, колико хоћеш.

Можеш да спаваш све докле не желиш више да спаваш.“

Да ли тај глас му допире или не,

ти, што спаваш, говорећи да ти се спава,

можеш да наставиш да спаваш, не мислећи ни на ког,

све док се не оконча твоја постеља, твоја одаја, твој свет,

и после тога када се оконча свет,

као фетус који држи своја колена, падајући празним небом.

Можеш да мрмљаш у сну да ти се спава.

Ти, коме се спава све више и више, спавајући.

ГЛЕДАМ ДРВО

Дању, у тихој светлости,
без гласа, дрво снажно стење.

Ако је небо ведро у бескрај,

и нигде се не осећа ветар,

тама, која љуља његово тело,

затворена је у стаблу или у корењу,

а олуја се рађа у крошњи, ширећи се

као кругови на води.

А можда сам ја само покрет последњег круга на води,

загледан у дрво, главе наслоњене на руку.

*(С јајанској ђревела **Кајоко Јамасаки**)*